

Peralta radiografia la crisi

Va ser el diputat Miguel Peralta, al llarg del discurs en què va presentar l'informe de gestió de l'executiva, que va radiografiar el divorci entre Camps i els partidaris de Joaquín Ripoll. Peralta, ex-conseller de Camps, va intervenir com a secretari general i va posar sobre la taula allò que la cúpula del PP d'Alacant pensa sobre l'actuació del president de la Generalitat i que, fins ara, molt pocs havien gosat dir. Va carregar contra la direcció autonòmica PP, que va acusar de generar el conflicte i la divisió a Alacant; va criticar la mesquinesa del Consell en utilitzar les subvencions públiques com a arma per a interferir en el congrés; i va reivindicar les figures de Zaplana i Aznar, un tabú a qualsevol acte del PP.

GENERALITAT VALENCIANA

En una duríssima intervenció —Peralta mateix va advertir que tenia una notable càrrega subjectiva—, va retraure al candidat campista, Manuel Pérez Fenoll, les seues crítiques sobre el funcionament del PP. “Ningú no s’ha queixat en 33 reunions que ha dut a terme el comitè executiu”, va assegurar abans de defensar el respecte que, al seu parer, ha tingut la direcció de Ripoll amb les agrupacions locals. “Nosaltres no hem modificat candidatures, a diferència d’allò que ha passat en unes altres instàncies del PP”, en un clar atac tant a la cúpula autonòmica del PP com a la direcció estatal pel fet de canviar candidatures dels municipis més importants.

Després d’acusar el Consell de “mesquí” per haver emprat el repartiment de subvencions per interferir en el congrés i acusar València de generar una fractura “interessada”, l’ex-conseller de Camps no es va conformar a defensar la figura de Zaplana. També va defensar l’ex-president espanyol José María Aznar, una al·lusió, a hores d’ara, políticament incorrecta dins del PP. “Qui pot entendre que no es puga parlar obertament de José Maria Aznar, de la seua tasca i dels seus governs i que es diga que si Eduardo Zaplana ve a la Comunitat Valenciana és que trama alguna cosa?”, es va preguntar Peralta a la part final de la seua intervenció.

Amb aquest resultat, Joaquín Ripoll guanya temps —té quatre anys davant seu, una eternitat en política— i un cert marge de maniobra. Però també és cert, com assenyalaven els campistes, que la candidatura encapçalada per Fenoll i amb un paper estel·lar de l’alcaldessa d’Alacant, Sonia Castedo, ha aconseguit de conformar una alternativa clara a la qual dóna suport la meitat del PP, amb una forta presència a les grans ciutats. Igualment, aquesta llista ha reeixit a reduir els suports de Joaquín Ripoll i a deixar palès que el president de la Diputació ha guanyat el congrés només

per la sobrerrepresentació dels municipis menuts, la majoria dels quals depenen, en gran mesura, de les subvencions de la corporació provincial alacantina. Aquest suport rebut al congrés és, precisament, el que permet al president de la Generalitat de començar a preparar de seguida els congressos locals, que han d’esdevenir una segona volta del congrés provincial. Fenoll ja ha anunciat que presentaran candidat allà on puguen. Ha llegit el pensament a Camps. La batalla no ha fet sinó començar.

Pere R. Fernández

“Ser del PP és molt emocionant”, va dir Camps en concloure el congrés provincial d’Alacant. Per vosaltres, que anàveu contra el seu candidat i heu acabat guanyant, sens dubte que ha estat ben emotiu.

—Va ser una jornada emocionant, precedida d’uns dies durs, i ara només cal que tots remem en la mateixa direcció. Cal respectar el resultat legítim de les urnes i no violentar la militància. N’hi ha que no semblen disposats a respectar això, que volen continuar fent soroll i no acabar tot aquest embolic.

—Camps estava convençut que guanyaria el congrés?

—Jo crec que sí, perquè, si no, no té sentit que s’haja enredat en una aventura com aquesta. Venia d’un congrés regional amb el 98% de suport i, si va involucrar-se, és perquè pensava que tenia totes les de guanyar... Però s’ha trobat amb la realitat d’Alacant: malgrat les pressions, les coaccions, les intimidacions i els oferiments que hi ha hagut, la gent d’Alacant és d’Alacant, és lleial i vol que Joaquín Ripoll, després de la bona feina que ha dut a terme, continue essent el president.

—Què significa Eduardo Zaplana, per a tots vosaltres?

—Per a mi, Zaplana és un amic, un bon amic, una persona que estime i que respecte. Va ser la persona que va fer el tomb polític en aquesta comunitat, qui va situar-la al mapa del progrés i de la prosperitat, i això ningú no ho oblida. El temps posa cadascú al seu lloc; és, mementum, una qüestió de temps. Crec que la gran majoria de ciutadans d’aquesta comunitat mai no oblidaran que Zaplana ha fet molt, i molt positiu, per aquesta comunitat. Pense que hi ha dues actituds inherents a la persona, o almenys així hauria de ser: el respecte als amics i la família, i la lleialtat.

—Camps no ha estat lleial, amb Zaplana?

—Em remet a les proves.

—Heu parlat amb ell, després del congrés alacantí?

—Jo, personalment, no ho he fet encara.

—I Ripoll?

—Sí.

—I com respira? Deu estar orgullós, de tots vosaltres?

—...

“He sentit vergonya de les decisions preses a Madrid”

La legislatura passada, Gemma Amor va ser consellera d'Agricultura, primer, i de Cooperació, després. Ara compatibilitza la feina de diputada a les Corts amb la presidència del PP de Benidorm... i la vice-secretaria de comunicació del PP alacantí que li ha adjudicat Ripoll, al congrés provincial.

—Quina diferència hi ha entre Zaplana i Camps, a l'hora de gestionar el partit?

—Zaplana sempre ha buscat persones de gran vàlua, persones que podien fer més gran aquest projecte, però en tot moment dins d'uns equilibris exquisits, respectant-nos a tots nosaltres, allò que podia aportar cadascú. Només cal veure el cas de Castelló, amb Carlos Fabra, o la província de València, on sempre s'ha respectat la voluntat, la quota i el poder de Rita Barberà, de Serafin Castellano, Pepe Díez o Manuel Tarancón. Zaplana sempre va respectar tothom, absolutament tothom. La política es fa sumant, integrant, no parlant d'“eliminar”, “ex-

pulsar” i coses com aquestes, com sentim darrerament. En aquest partit, no hi sobra absolutament ningú. Tinc la sensació que la direcció regional del partit mira d'absorbir la resta i fer de Castelló, València i Alacant unes simples delegacions. Nosaltres representem els afiliats d'Alacant, ningú més.

—“El congrés dels alacantins l'han guanyat els alacantins”, s'ha sentit dir al conclave en qüestió. L'opció que liderava el bernidormer Manuel Pérez Fenoll no era alacantina?

—Tan alacantins com nosaltres, supose. En tot cas, aquesta persona, que és molt mal·leable, tan sols haguera estat el delegat de Camps a Alacant. Nosaltres,

en canvi, som els delegats d'aquells que ens voten, dels compromissaris, dels afiliats, de tothom. De ningú més. Ens devem, per damunt de tot, a Alacant i als alacantins, i en conseqüència defensem els nostres projectes, ja siga el Tajo-Segura, el traçat original del Xúquer-Vinalopó... Defensem la nostra terra per damunt de tot.

—El secretari general del PP, Ricardo Costa, us acusa, precisament, de fer entendre que la Generalitat menysté la província d'Alacant.

—Davant l'adversitat, els alacantins ens acreixem. Els alacantins mai no fem la víctima, ni el màrtir, ni estem acomplexats... Uns altres, tal vegada, sí que practiquen això; nosaltres, no. Nosaltres fem com qualsevol polític: reivindicuem més i més, per ala nostra terra, mai no ens conformem amb allò que tenim.

—La Generalitat tracta millor València que Alacant?

—Els pressupostos de la Generalitat són els que són. La setmana passada [dues, per al lector, una setmana abans del dia del congrés provincial] vam veure com el Consell avançava inversions per a la província d'Alacant. Desconec si fou fruit de la casualitat, 48 hores abans d'un congrés, o si, per contra, són inversions que es materialitzaran. Esperem que hi haja equilibri inversor entre Castelló, València i Alacant.

—Mónica Lorente, alcaldessa d'Oriola i peça clau al Baix Segura, ha rebut moltes pressions dels campsistes, per canviar de bàndol? Fins i tot van oferir-li ser la número 2 de Fenoll, un lloc que, per cert, ja tenia garantit amb Ripoll.

—Mónica Lorente i tantíssimes altres persones, han rebut aquestes pressions de què parlu. Moltíssimes persones, n'han rebudes, fins i tot el mateix dia del congrés. Són coses molt lletges, ens fan mal i, insistir-hi, un colp ha passat el congrés, és com matar-nos entre germans. Una conducta que no s'ha instal·lat al PP d'Alacant i que no permetrem que ningú impose, des de fora.

—De Madrid també han arribat pressions i maniobres estranyes. Per exemple, l'anul·lació d'algun procés d'elecció de compromissaris que afavoria Ripoll...

—Ripoll ha guanyat el congrés malgrat els aparells de Madrid i de València. Tant l'un com l'altre jugaven contra

Ripoll, amb tot de decisions injustes, parcials i no gens objectives. Ho hem vist en les resolucions del comitè de drets i de garanties: hi ha hagut persones que podien votar a dues províncies.

—Parleu de Federico Trillo...

—...I de Gerardo Camps, que no sé si votà al congrés de València, però hi tenia el mateix dret que a Alacant. No saltres sempre hem pensat que prevalia allò d'“una persona, un vot”; quan el vot d'una persona val més que no el de la resta no saps ben bé què pensar. Des de Madrid han amenaçat d'obrir un expedient disciplinari a l'alcalde d'una ciutat tan important com Alcoi [el zaplanista Jorge Sedano, president del comitè organitzador del congrés]... Han perdut el nord! He sentit vergonya per les decisions preses a Madrid contra l'entorn de Joaquín Ripoll, en aquest cas contra el president del comitè organitzador, que té molt de trellat i és molt equànime.

—El sector perdedor afirma que “Ripoll té data de caducitat”, és a dir, els tres anys que resten fins al procés electoral següent. Quan diuen Ripoll volen dir “zaplanisme”?

—Fa molt de temps que sent això... Ja em sona, aquesta cantarella.

—Ripoll ha passat de tenir un 83% de suport a tenir-ne un 50%. Tenen motius per a pensar que a la propera, sí que derrotaran el zaplanisme.

—Ho creieu? Podem fer lectures de tota mena, però, al remat, les urnes diuen allò que diuen: els alacantins volen que Joaquín Ripoll continue essent el seu president i sabem com s'han involucrat tant Madrid com València, per tal d'evitar-ho. Qui continue qüestionant el resultat de les urnes, demostra poc de respecte per la democràcia interna del partit.

—Personalitats importants que fins ara feien costat Ripoll han acabat recentment als braços del campsisme: l'ex-president de les Corts, Julio de España, i l'alcaldesa de Dénia, Ana Kringe, en són bons exemples.

—Cadascú es retrata. Tothom sap com de bel·ligerant va ser Julio de España durant la passada legislatura, quan era la segona autoritat de la Comunitat Valenciana. Tots coneixem les declaracions que va fer, durant tot aquell temps. Si ara manté una altra actitud serà a causa d'algun premi, polític o d'una altra índole... Però bé, com he dit, cadascú es retrata i

RAFA GIL

no paga la pena d'insistir-hi més. Aprecie Julio de España i crec que la dignitat hauria d'estar damunt de tot.

—Hi havia un pacte entre Camps i Ripoll segons el qual el primer no

plantava cara al congrés provincial en canvi que el segon renunciara a posar cap obstacle a Sonia Castedo perquè rellevava Luis Díaz Alperi a l'alcaldia d'Alacant?

“Actuem amb responsabilitat i generositat; altres, des de la imposició i la coacció”

“Pel simple fet de ser-ne amic, Fenoll va trobar-se amb el dit de Zaplana”

—No va haver-hi cap pacte. Joaquín Ripoll ja havia anunciat que només volia ser el president de la Diputació, que no volia compatibilitzar càrrecs tan importants com el seu i l'alcaldia d'Alacant. És una persona de paraula, i, quan li van dir que Alperi se n'anava, va presentar la renúncia com a número 2 de la llista municipal, tot complint la promesa que havia fet a tots els alacantins. S'ha vist com és cadascú: nosaltres actuem des de la responsabilitat i la generositat, i uns altres ho fan des de la imposició i la coacció. Hem vist que aquella renúncia signada per Ripoll en favor de Castedo ha dut a la situació present, on veiem qui és cadascú: qui és de fiar i qui té paraula, per exemple.

—Castedo ha anunciat que dirà qui va xiular Camps al congrés d'Alacant. Això encara dificulta més l'acostament de posicions.

—Vaig quedar-me molt sorpresa, he de confessar-ho, en sentir aquestes declaracions. Parlem de l'alcaldessa d'Alacant! Ha dit que cal eliminar del partit determinades persones. Hi insistesc: ací no sobra absolutament ningú, sinó que hem de treballar perquè cada dia més gent se senta orgullosa d'estar en aquest partit. No hi sobra absolutament ningú, i declaracions com aquestes no són pròpies d'una democràcia.

—Ripoll tampoc no ha afavorit l'entesa. A la seua executiva no hi ha integració de l'altra sensibilitat. Per què?

—Ripoll ha dit que estava disposat a parlar amb qui fora: amb Manolo [Pérez Fenoll] o amb qui fora, el representant de Camps. Però no han volgut fer-ho, i la veritat és que et sorprenen de sentir coses com la que va dir Manolo: "Acord, sí, però des de la base que jo en seré el president." Escolteu, de què parlem? Som persones de consens, de diàleg... Ho hem demostrat arribant a grans pactes en qüestions com l'aigua, les infraestructures. Ripoll ha demostrat el seu tarannà negociador de forma continuada, també durant l'etapa al govern valencià. Uns altres, en canvi, no són capaços de fer igualment: "Jo president, i després, la resta."

—Coneixeu Pérez Fenoll de fa anys, com a benidormera que sou. Us ha sobtat aquesta visceralitat o sempre ha estat una persona tan impulsiva?

—Sempre ha estat l'ombra del seu mentor polític. Pel simple fet de ser-

ne amic —o, més ben dit, suposadament amic, perquè ha quedat clar que, d'amic, no ho era— va trobar-se amb el dit d'Eduardo Zaplana, que el va nomenar president del partit a Benidorm, número 2 a la llista municipal, primer tinent d'alcaldia, regidor d'hisenda, diputat autonòmic durant dotze anys, conseller de la CAM... Tot això gràcies al dit d'Eduardo Zaplana. Ell mai no ha guanyat res, a la democràcia interna, i l'única ocasió en què va presentar-se a alguna cosa vam estar a punt de perdre: recordeu les eleccions municipals de Benidorm del 2007! Vam quedar-nos a molt pocs vots del PSOE, a només un regidor de diferència. Ell no sap què és la democràcia interna, com va demostrar-ho a l'assemblea local: vaig guanyar-lo de 500 vots i tot seguit va demanar la meua dimissió com a presidenta, quan estic del tot legitimada per la militància. Ara parla d'investigar el recompte de vots del congrés provincial, de processos legals... Cal respectar el resultat de les urnes, però Manolo Pérez Fenoll no té aquest bagatge, no té aquesta experiència. Mai no ha destacat com a polític, va ser diputat autonòmic durant dotze anys i només cal repassar una mica els diaris de sessions i les seues intervencions... Sempre ha estat a l'ombra, és una persona grisa, mai no s'ha dedicat de ple a la política. Sempre ha tingut oberta la seua consulta de dentista. Ara l'han pujat al cim, però ho han fet perquè és mal·leable i perquè és de Benidorm. Sembla que molts encara no han superat l'odi que tenen contra Zaplana. No dormiran tranquils, sembla, fins que no li arribe la fi.

—Com ha quedat el secretari general del PP valencià, Ricardo Costa, després de tot aquest procés?

—És el número 2, i fa allò que li diu el número 1, que és Camps.

—Ha actuat contra la seua voluntat?

“Declaracions com les de Castedo no són pròpies d'una democràcia”

—No sé què hauria volgut fer, però sé què han fet: han presentat una candidatura alternativa i han fet tots els esforços possibles perquè el resultat fora contrari a Joaquín Ripoll. Però s'han trobat amb la realitat.

—Ha estat més meritori el 50,04% de Ripoll o el 78,8% de Rajoy?

—Rajoy no tenia candidat alternatiu. Ripoll, en canvi, ha guanyat tenint en contra Madrid i València. Madrid, sobretot, hauria de reflexionar sobre quin ha estat el seu paper en aquest congrés. No pot ser que una organització nacional se situe contra un president provincial, encara més quan fa poc que va dir que en aquelles províncies on els resultats havien estat bons no s'havien de canviar els presidents. No entenc aquesta actitud, doncs, si no ve causada per la rancúnia, l'odi... Coses que no haurien de ser presents entre els màxims responsables del PP.

—Hauria estat més oportú que Madrid moguera peces a Castelló, on la presència de Carlos Fabra és un risc per al partit?

—Ni a Castelló ni a València no han tocat absolutament res. A Alacant, els resultats del partit són millors, però hi han presentat un candidat alternatiu. I han perdut. Que respecten el resultat.

—Si el PP no recupera Galícia al març i perd en les europees, caldrà prendre mesures dràstiques?

—La decisió hauria de ser de Rajoy mateix. Se n'havia d'haver anat, en perdre per segona vegada les eleccions generals, i haver deixat pas a persones amb aire fresc, ganes i il·lusió, a gent que defensara amb força i contundència els principis del PP. El seu moment d'anar-se'n era el març del 2008, i no ho va fer. Treballarem perquè els propers exàmens vagen bé, però, si no, només resta una eixida. La dignitat personal i el respecte al partit ha d'estar per damunt de tot.

—Tornarà Zaplana?

—És una referència quant a coherència, principis i vàlua, i ha donat la cara per tot el partit. Va marcar una línia molt clara. Quan tens dubtes i el discurs no és prou sòlid, quan preval l'ambigüitat...

—No descarteu que torne, vaja.

—És una decisió que ha prendre ell. Ara és fora de la política, però sé que duu la política a la sang.

Victor Maceda